

ſpildt. Vi tale her ſaameget om andre Landes Exempler med Hensyn til Institutioner af denne Art; men jeg ſiger, at naar vi betragte de ſtore Frihedslande og lægger Mærke til hvorledes man der ſtaber ſaadanne og langt mere ſtorartede Anſtalter, ſaa ſkeer det ved en fuldstændig fri Selvvirksomhed. Jeg er ogſaa overbevist om, at om de ærede Herrer Landmænd, ſom anſee det for ſaa overordentligt gavnligt at ſaae en Skole ſom den omhandlede oprettet, hvorved de troe igjennem kommende Slægter at kunne høſte ſtore Fordele, — thi lad os dog være ærlige og ſige, at Enhver, ſom gaaer til en ſaadan Skole, han gaaer dertil for at gavne ſig i ſit Erhverv og ikke for at tjene ſin Nabo ved Exemplet; det er hans egen Fordeel han ſtræber efter, det er ikke nogen Feil, og derſom man ſaa ſiger: ja, men hans Nabo benytter ſig deraf, ſaa ſiger jeg, ja, ſaadan gaaer det accurat med enhver Industri og naar det var det Afgjørende, ſaa ſkulde man ogſaa gjøre Noget for den Mand, der ſyede Skoe paa en ny Maade — jeg er overbevist om, ſiger jeg, at, hvis de Herrer Landmænd ville henvende ſig til et Institut heri Byen, ſom udfolder en meget betydelig Virksomhed, nemlig Industriforeningen, ſaa vilde Sagen ſtille ſig heelt anderledes. Lad Landmændene henvende ſig til Industriforeningen, byde den 30,000 Rd., vel ſikrede, om Aaret, — det er ikke meget for de nogle og 70 til 80 Tuſinde Tdr. Hartkorn, hvorom der her er Spørgſmaal —, lad de ærede Herrer komme med et ſaadant Bud, ſaa ſkulde de ſee, at dette Selſkab vil have Dyſindſomhed nok til at kjøbe en Eiendom, indrette et Laboratorium, ſkaffe Forelæſninger til veie o. ſ. v., og de unge Mennesker, ſom ville nyde Godt af Skolen, de ville i denne Forening finde en god ſelſkabelig Underholdning, ſom vil afholde dem fra at misbruge deres Tid til daarligt og vildt Levnet her i Staden Kjøbenhavn. Naar det ſkeer, vil det give den Samvirken mellem den unge Landboindustriivende og Kjøbstadindustriivende, ſom vi hidtildags have ſavnet. Der er Veie nok, der er Midler nok aabne. Hvad der derimod ikke er, hvad jeg endnu ikke har ſeet den allermindſte Spor af, det er Tilbøielighed til ſelv at bidrage Noget til Formaalet; det har jeg ſlet ikke

ſeet; jeg har kun ſeet en Tilbøielighed til at ville have, men jeg har ikke ſeet den allerſte næſte Tilbøielighed til at ville give, det vil ſige give for egen Regning; thi jeg har ganſke viſt ſeet en meget ſtor Tilbøielighed til at give af Andres Pung. Derfor er det min Overtydning, at vi ſkulde ſtemme mod § 1, ſaavel Flertallets ſom Regjeringens. Jeg maa iøvrigt erkjende, at den ærede Indenrigsminiſter har bragt os et Skridt frem, ved at raade til at ſlette ud af Paragraphen ſaavel „Indenrigsminiſteriet“ ſom „Underviſningsminiſteriet“; for min Part vil jeg anſee det ſom et Forbud for, at, inden Loven kommer til Udførelſe, vil Regjeringen tage under fornyet Overveiſe, om det ikke var det Retteſte at henlægge det Hele under Underviſningsminiſteriets Omraade, og dette Miniſterium vil da paany tage Sagen under Overveiſe for at ſee, om det ikke lader ſig ordne paa en anden Maade end den nu foreſlaaede. Naar man ſaaledes hører, at Foſtforelæſninger ſkulde henlægges til denne Dyrlæggeſkole, — thi Underviſningen i Dyrlæggevidenſkaben fremtræder ſom den vigtigſte ved den hele Anſtalt, — ſaa ſkulde man troe, at Træerne ſkulde dyrkes paa Heſtens Ryg.

Ordføreren: Jeg var og er endnu rigtignok af den Formening, at naar det ærede Medlem finder, at en eller anden Beſtemmelse indeholder en Hindring for, at Loven bliver ſaa reſſerdig ſom muligt, eller at en enkelt Beſtemmelse er en Betingeſe for, at han gaaer ind paa Loven i dens Heelhed, ſaa er man berettiget til at henvende ſig til ham med den Fordring, at han ſkal formulere ſin Anſkuelse ſaaledes, at den kan optages ſom en harmoniſt Beſtanddeel af Loven. Men derimod giver jeg ham fuldstændig Ret i, at jeg paa ingen Maade kan ønske, at han lægger ſin ſtore Skarpsindighed for Dagen, ved kun at ville løſe Opgaven paa en ſaadan Maade, ſom han ſelv finder i høieſte Grad ſtridende mod al Retſærdighed og Billighed. Min Mening er netop den, at han ſkal løſe Opgaven paa den efter hans Anſkuelse heddigſte og billigſte Maade. Naar det ærede Medlem dernæſt vedblivende ſiger, at denne Skole kun er beſtemt for en enkelt Claſſe, kun har til Formaal en enkelt